

is, sorra ismerem meg mindnek a hangját. Ott fõnn, a „Tót Templomban” — így hívták akkor a Szentháromságtemplomot — a Szent Mária Magdolna szó-
lal meg elõször, minthacsak nem bírná tovább az örömtõl, mintha elébe akar-
na vágni a többieknek, hiszen még hajnalban látta Jézust. Szent Flórián, a
tûztorony harangja, most nem tûzvészét kiált, hanem a husvétii tûz örömét. A
gyõnyörû-szép alhangú Szent Katalin meg mintha azt hirdeténe az alexandria-
iaknak, hogy higgyék el, Krisztus valóban feltámadott. S megszólal az öreg
Szent János apostol: „Az Ige mindöröktõl fogva volt...” Az évek, de még az
évtizedek sem tudták a szivemben ezt az akkor hallott husvétii harangszót ki-
oltani. Mi lett mindehhez Nansen, Livingston, Verne, és mind a többiek?!

Íme, így ért véget Serpa Pinto utazása, és kezdõdött egy másik utazás:
az utazás az élet és halál, az utazás az öröm és a borzalom között, utazás a
valóság tájain s az utazás az emberek között...

STETKA ÉVA VERSEI

SOROK

*Eljön még az idõ, hiányozni fogok neked,
Kinézel, hideg szelek csapkodják vacogó ablakodat,
Léptekre figyelsz, neszekre is, azt hiszed, csöngetek,
Délben leszaladok a lépcsõn eléd,
Vagy hirtelen hátulról befogom a szemed,
Belédkarolok, sétálni megyünk, —
Fekete örvösmedve lépked puhán az Állatkertben,
Vagy alszik, mint bennünk a fekete éjszaka.*

*Szél fúj az erdõ fái közt, s én arra gondolok, mire gondolsz te akkor,
Ilyen vigaszt teremt a képzelet.
Másokkal jársz, velük barátkozol,
Hiába várlak.*

*Csak egy elégiát írtam, már nyolc hete
Folyton töprenkedem.
Almomban kínai leány voltam, meghaltam egy fekete pagodában,
Írásaimat meglelte a Császár.*

*Teát fõztél nekem, átlibegtél a szobán,
Nem voltam egyedül.
Nem mondom, hogy muzsika szólt, te vagy a muzsika,
Aztán szétfoszlasz, felhõ leszel, fehér.*

*Mint egy letépett húrú hárfán
Ágakkal játszik a szél.
Három napja nem láttalak,
S most mire gondolok? S miért?*

KRITIKA

*Különc voltam én és bizarr,
S az arcom hófehér.
Kivirágzott a meggyfagaly,
Elsápadt lent a szél.*

*Azt hittem, élek álmokat,
S megszólal kint az árny.
Jõn majd valaki, elfogad
Meggyfavirág-magány.*

*De most fölöttem vadpiros
Tûzláng gyújt koszorút.
Kiszabadulni nem bírok,
Lángokba ránt a mult.*

*Várom egy hangot, mely talán
Már nem is emberi.
Hisz az a sok virág a fán
Önmagát sem leli.*